

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 55535

гр. София, 21.06.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 161 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ Т. ШУШКОВ

като разгледа докладваното от МЕТОДИ Т. ШУШКОВ Частно гражданско дело № 20221110129207 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.417 ГПК

Образувано е по заявление вх.№110583/01.06.2022 г. на *** АД за издаване срещу *** на заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист по договор за кредит, с което се претендират и следните суми: 24,00 лв.-обезщетение за разходите за уведомяване за предсрочната изискуемост.

Съгласно чл.7, ал.3, изр.І ГПК „Съдът служебно следи за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител“, а заявлението се отхвърля, когато „искането е в противоречие със закона или с добрите нрави“ (чл.411, ал.2, т.2 ГПК) или „се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това“ (чл.411, ал.2, т.3 ГПК).

Процесният договор е сключен при действието на ЗПК-2010 г.

Заявлението е частично неоснователно.

Претенцията за посочените суми е незаконосъобразна.

1. Чрез претендирането на тази сума се иска длъжникът да заплати допълнителни суми за забава, различни от претендираното със заявлението обезщетение за забава, което е в противоречие с императивната разпоредба на чл.33, ал.1 ЗПК, според която при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. Уговарянето в договора на такси, които се дължат при забава всъщност представлява забранено от чл.33, ал.1 ЗПК уговаряне на мораторна неустойка (в същия смисъл-Определение от 18.01.2021 г. по ч.гр.д.№440/2021 г. на СГС-VI отд., Определение №1393/24.07.2021 г. по ч.гр.д.№5821/2021 г. на СГС, I-М с-в, Определение №1689/11.08.2021 г. по ч.гр.д.№9751/2021 г. на СГС-VI-A с-в., Определение

№1854/04.03.2022 г. по ч.гр.д.№1207/2022 г. на СГС-IV Д възз.с-в. и мн.др.).

Съгласно чл.33, ал.1 ЗПК „При забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата“-от ясения текст на нормата („при забава...“) безпротиворечиво следва, че в предметния ѝ обхват попадат всякакви вземания на кредитора, който той претендира от потребителя в хипотезата на забава на последния по договора-независимо дали се касае за мораторна неустойка или пък за разноски по договора по смисъла на чл.76, ал.2 ЗЗД, които са уговорени като задължение на потребителя при или поради изпадането му в забава.

Макар и наречена обезщетение, дължимостта на тази сума е обвързана с неизпълнение на задължение по договора, което противоречи на разпоредбата на чл.33 от ЗПК: таксата за връчване на покана за изпълнение и обявяване на предсрочната изискуемост по кредита се претендира при изпадането на длъжника в забава, поради което също попада под забраната на чл.33 ЗПК.

2. Дължимостта на претендираното обезщетение за уведомяване не е предвидена и уговорена никъде в представен договор или друго съглашение между страните, или приложими общи условия (липсва позоваване в заявлението на конкретна клауза, в която това задължение да е уговорено между страните); следователно тези претенции противоречат на чл.10а, ал.4 ЗПК-не е изпълнено изискването видът, размерът и действието, за което ще се събират такси, да са ясно и точно определени в договора за потребителски кредит.

3. Обявяването на предсрочна изискуемост за задълженията по процесния договор е типично действие по управление на кредита, поради което претендирането на тази платена от заявителя такса за уведомяване (макар и наречена обезщетение) е изрично забранено от разпоредбата на чл.10а, ал. 2 ЗПК, забраняваща на кредитора да изисква заплащане на такси и комисиони за подобни действия (така-Определение №1854/04.03.2022 г. по ч.гр.д. №1207/2022 г. на СГС-IV Д възз.с-в.).

4. Разпоредбата на чл.309, ал.1 ТЗ очевидно не може по никакъв начин да обоснове претендираното задължение, а позоваването на нея е явно неоснователно-заявителят е търговец, длъжникът-потребител по смисъла на §13, т.1 ЗПК и чл.9, ал.3 ЗПК, договорът попада в приложното поле на чл.1 и 3 ЗПК и не са налице изключенията по чл.4 ЗПК, поради което приложението на ТЗ е дерогирано-както поради специалния характер на ЗПК спрямо ТЗ относно потребителите-страни по договори с търговци, така и съгласно изричната разпоредба на §1 ЗЗП.

Заявлението следва да се отхвърли и частично относно претендираните държавна такса и адв.възнаграждение-за част, съответна на отхвърлената част от заявлението.

По изложените мотиви и на основание чл.413 ГПК Софийски районен съд

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление вх.№110583/01.06.2022 г. на *** АД за издаване срещу *** на заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист по договор за кредит, за следните суми: 24,00 лв.-обезщетение за разходите за уведомяване за предсрочната изискуемост, както **в частта му** относно искането за присъждане на държавна такса от 0,48 лв. (над дължимата държавна такса от 208,23 лв. до пълния претендиран размер от 208,71 лв.) и за присъждане на адв.възнаграждение по делото в размер на 1,63 лв. (над дължимото адв.възнаграждение от 707,43 лв. до пълния заявен размер-709,06 лв.).

Разпореждането подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____